



Συλλογή της Νομολογίας

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
PEDRO CRUZ VILLALÓN
της 21ης Μαρτίου 2013¹

Υποθέσεις C-625/11 P και C-626/11 P

**Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG),
SNF SAS
κατά**

Ευρωπαϊκού Οργανισμού Χημικών Προϊόντων (ΕΟΧΠ)

«Αίτηση αναιρέσεως — Προσφυγή ακυρώσεως — Παραδεκτό — Πρόωρη άσκηση προσφυγής — Εκπρόθεσμη άσκηση προσφυγής — Άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Δικαίωμα για αποτελεσματική δικαστική προστασία — Ευρωπαϊκός Οργανισμός Χημικών Προϊόντων (ΕΟΧΠ) — Κανονισμός (ΕΚ) 1907/2006 — Άρθρα 57 και 59 — Ουσίες που υπόκεινται σε αδειοδότηση — Προσδιορισμός του ακρυλαμιδίου ως ουσίας προκαλούσας εξαιρετική ανησυχία — Εγγραφή στον κατάλογο προσδιορισμού των υποψηφίων ουσιών — Ανάρτηση του καταλόγου στην ιστοσελίδα του ΕΟΧΠ στο διαδίκτυο — Προθεσμίες ασκήσεως προσφυγής — Dies a quo — Άρθρο 102, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου — Εκπρόθεσμη άσκηση»

1. Το Δικαστήριο καλείται να αποφανθεί, κατόπιν των αιτήσεων αναιρέσεως οι οποίες ασκήθηκαν στις δύο προκείμενες υποθέσεις και τις οποίες θα εξετάσω από κοινού στις παρούσες προτάσεις μου, επί μιας όλως ιδιάζουσας καταστάσεως. Συγκεκριμένα, δύο προσφυγές ακυρώσεως που ασκήθηκαν από τους ίδιους προσφεύγοντες κατά μίας και της αυτής αποφάσεως του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Χημικών Προϊόντων (ΕΟΧΠ), με την οποία συγκεκριμένη ουσία, εν προκειμένω το ακρυλαμίδιο, προσδιορίστηκε ως προκαλούσα εξαιρετική ανησυχία, κατέληξαν στην έκδοση από το Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης δύο διατάξεων περί απαραδέκτου, ήτοι των διατάξεων του Γενικού Δικαστηρίου της 21ης Σεπτεμβρίου 2011, T-1/10, PPG και SNF κατά ΕΟΧΠ (στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη στην υπόθεση T-1/10), καθώς και T-268/10, PPG και SNF κατά ΕΟΧΠ (στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη στην υπόθεση T-268/10) (στο εξής, από κοινού: αναιρεσιβαλλόμενες διατάξεις), εκ των οποίων η μεν πρώτη απορρίπτει τη μία από τις προσφυγές ως πρόωρη, η δε δεύτερη απορρίπτει την ετέρα ως εκπρόθεσμη.
2. Με δύο χωριστές αιτήσεις αναιρέσεως, οι προσφεύγοντες των δύο διαδικασιών ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ζητούν από το Δικαστήριο, επικαλούμενοι ιδίως προσβολή του δικαιώματός τους για αποτελεσματική ένδικη προστασία, να εξαφανίσει τις εν λόγω διατάξεις, δεχόμενο ότι τόσο η διαπίστωση του πρόωρου χαρακτήρα της πρώτης προσφυγής όσο και εκείνη του εκπρόθεσμου χαρακτήρα της δεύτερης πάσχουν πλάνες περί το δίκαιο.

¹ — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

3. Η εφαρμοστέα στις δύο αυτές υποθέσεις ρύθμιση, ήτοι το άρθρο 59, παράγραφος 10, του κανονισμού (ΕΚ) 1907/2006², προβλέπει ειδικότερα ότι η προσβαλλόμενη απόφαση του ΕΟΧΠ δημοσιεύεται στην ιστοσελίδα του εν λόγω οργανισμού στο διαδίκτυο.

4. Έτσι, το Δικαστήριο καλείται, αφενός, να εξετάσει σε πρώτη φάση και για πρώτη φορά μία από τις διαδικασίες λήψεως αποφάσεων που καθιερώνουν οι διατάξεις του κανονισμού 1907/2006, προκειμένου να κρίνει αν οι πράξεις που εκδίδονται στο πλαίσιο της εν λόγω διαδικασίας συνιστούν πράξεις κατά των οποίων οι ενδιαφερόμενοι επιχειρηματίες μπορούν να ασκήσουν την κατά το άρθρο 263 ΣΛΕΕ προσφυγή ακυρώσεως. Ακολούθως, θα πρέπει να εξετάσει το ζήτημα αν αντίκειται στο άρθρο 263 ΣΛΕΕ, όπως έκρινε το Γενικό Δικαστήριο στην υπόθεση T-1/10, η άσκηση προσφυγής ακυρώσεως κατά πράξεως εκδοθείσας μετά την περάτωση της εν λόγω διαδικασίας λήψεως αποφάσεων και αναρτηθείσας στο διαδίκτυο, ευθύς μόλις ο προσφεύγων λάβει γνώση της εν λόγω πράξεως και, συνεπώς, προτού αυτή δημοσιευθεί κατά τα προβλεπόμενα στον κανονισμό 1907/2006.

5. Το Δικαστήριο καλείται, αφετέρου, να αποφανθεί, επίσης για πρώτη φορά, επί του τρόπου υπολογισμού των προθεσμιών ασκήσεως προσφυγής κατά των πράξεων που δημοσιοποιούνται αποκλειστικά μέσω του διαδικτύου ή, ακριβέστερα, για τις οποίες προβλέπεται ότι δεν αποτελούν αντικείμενο έντυπης δημοσίευσας αλλά μόνο δημοσιοποίησεως μέσω του διαδικτύου. Θα πρέπει, ειδικότερα, να απαντήσει στο ερώτημα αν το άρθρο 102, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, το οποίο προβλέπει ότι οι προθεσμίες για την άσκηση προσφυγής κατά των πράξεων που δημοσιεύονται στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* αρχίζουν μετά τη δέκατη τέταρτη ημέρα από της εν λόγω δημοσίευσας, εφαρμόζεται και στις περιπτώσεις που οι πράξεις αναρτώνται στο διαδίκτυο.

I – Οι ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου διαδικασίες και οι αναιρεσιβαλλόμενες διατάξεις

A – Το ιστορικό των δύο προσφυγών ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου

6. Αμφότερες οι προσφυγές ακυρώσεως τις οποίες αφορούν οι αιτήσεις αναιρέσεως ασκήθηκαν μετά την έκδοση της αποφάσεως με την οποία ο ΕΟΧΠ, κατ' εφαρμογή του άρθρου 59 του κανονισμού 1907/2006, συμπεριέλαβε το ακρυλαμίδιο, ουσία που κρίθηκε ως προκαλούσα εξαιρετική ανησυχία, στον κατάλογο των ουσιών που προσδιορίζονται εν όψει της μελλοντικής ένταξής τους στο παράρτημα XIV του κανονισμού 1907/2006³.

7. Από τις δύο αναιρεσιβαλλόμενες διατάξεις προκύπτει ότι ο Polyelectrolyte Producers Group GEIE, ένα από τα μέλη του οποίου είναι η εταιρεία SNF SAS⁴, είναι ευρωπαϊκός όμιλος εκπροσωπών τα συμφέροντα των εταιριών παραγωγής και/ή εισαγωγών πολυηλεκτρολυτών, πολυακρυλαμιδίου και/ή άλλων πολυμερών που περιέχουν ακρυλαμίδιο.

8. Στις 25 Αυγούστου 2009, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών διαβίβασε στον ΕΟΧΠ φάκελο που είχε καταρτίσει σχετικά με τον προσδιορισμό του ακρυλαμιδίου ως καρκινογενούς και μεταλλαξιογενούς ουσίας πληρούσας τα κριτήρια του άρθρου 57, στοιχεία α' και β', του κανονισμού 1907/2006, η οποία ενδείκνυται να περιληφθεί στον κατάλογο προσδιορισμού των υποψηφίων ουσιών για εγγραφή στο παράρτημα XIV του εν λόγω κανονισμού, όπου παρατίθενται οι ουσίες που χρήζουν αδειοδότησης.

2 — Κανονισμός του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 2006, για την καταχώριση, την αξιολόγηση, την αδειοδότηση και τους περιορισμούς των χημικών προϊόντων (REACH) και για την ίδρυση του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Χημικών Προϊόντων, καθώς και για την τροποποίηση της οδηγίας 1999/45/ΕΚ και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 793/93 του Συμβουλίου και του κανονισμού (ΕΚ) 1488/94 της Επιτροπής, καθώς και της οδηγίας 76/769/ΕΟΚ του Συμβουλίου και των οδηγιών της Επιτροπής 91/155/ΕΟΚ, 93/67/ΕΟΚ, 93/105/ΕΚ και 2000/21/ΕΚ (ΕΕ L 396, σ. 1).

3 — Στο εξής: κατάλογος προσδιορισμού των υποψηφίων ουσιών.

4 — Στο εξής: SNF.

9. Στις 27 Νοεμβρίου 2009, η επιτροπή των κρατών μελών στην οποία υποβλήθηκε ο φάκελος κατ' εφαρμογήν του άρθρου 59, παράγραφος 7, του κανονισμού 1907/2006, κατέληξε ομόφωνα σε συμφωνία ως προς τον προσδιορισμό του ακρυλαμιδίου ως ουσίας προκαλούσας εξαιρετική ανησυχία, καθόσον πληρούσε τα κριτήρια του άρθρου 57, στοιχεία α' και β', του εν λόγω κανονισμού.

10. Στις 7 Δεκεμβρίου 2009, ο ΕΟΧΠ δημοσίευσε ανακοινωθέν τύπου αναφερόμενος στην εν λόγω επιτευχθείσα ομόφωνα συμφωνία της επιτροπής των κρατών μελών καθώς και στην επικαιροποίηση, τον Ιανουάριο του 2010, του καταλόγου προσδιορισμού των υποψηφίων ουσιών.

11. Στις 22 Δεκεμβρίου 2009, ο εκτελεστικός διευθυντής του ΕΟΧΠ έλαβε την απόφαση ED/68/2009 που προέβλεπε τη δημοσίευση, στις 13 Ιανουαρίου 2010, του επικαιροποιημένου καταλόγου προσδιορισμού των υποψηφίων ουσιών στις οποίες θα περιλαμβάνονταν και το ακρυλαμίδιο.

B – Οι δύο διαφορές που υποβλήθηκαν στο Γενικό Δικαστήριο

12. Υπό τις περιστάσεις αυτές, οι προσφεύγοντες άσκησαν τις δύο προσφυγές, αντικείμενο των υποθέσεων T-1/10 και T-268/10.

13. Με την πρώτη προσφυγή, που κατατέθηκε στις 4 Ιανουαρίου 2010 στην υπόθεση T-1/10, αντικείμενο της αιτήσεως αναιρέσεως στην υπόθεση C-626/11 P, οι προσφεύγοντες ζήτησαν «την ακύρωση της αποφάσεως του ΕΟΧΠ περί προσδιορισμού του ακρυλαμιδίου ως ουσίας που πληροί τα κριτήρια του άρθρου 57 του κανονισμού 1907/2006, σύμφωνα με το άρθρο 59 του κανονισμού αυτού»⁵. Στις 5 Ιανουαρίου 2010, η SNF υπέβαλε επίσης, με χωριστό δικόγραφο, αίτηση αναστολής εκτελέσεως της εν λόγω αποφάσεως, που πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό T-1/10 R.

14. Με διάταξη της 11ης Ιανουαρίου 2010, ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου έκανε προσωρινά δεκτή την αίτηση αναστολής εκτελέσεως.

15. Στις 13 Ιανουαρίου 2010, ο ΕΟΧΠ δημοσίευσε νέο ανακοινωθέν Τύπου με το οποίο γνωστοποίησε την εγγραφή δεκατεσσάρων ουσιών στον κατάλογο προσδιορισμού των υποψηφίων ουσιών και επιφυλάχθηκε σχετικά με την εγγραφή του ακρυλαμιδίου, κατ' εφαρμογή της διατάξεως περί αναστολής εκτελέσεως της 11ης Ιανουαρίου 2010.

16. Στις 18 Μαρτίου 2010, ο ΕΟΧΠ προέβαλε ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής στο πλαίσιο της υπόθεσης T-1/10.

17. Με διάταξη της 26ης Μαρτίου 2010, ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου απέρριψε την αίτηση αναστολής εκτελέσεως που είχε υποβάλει η SNF και επιφυλάχθηκε ως προς τα δικαστικά έξοδα.

18. Στις 30 Μαρτίου 2010, ο ΕΟΧΠ ανάρτησε στην ιστοσελίδα του στο διαδίκτυο τον επικαιροποιημένο κατάλογο προσδιορισμού των υποψηφίων ουσιών, όπου περιλαμβάνονταν και το ακρυλαμίδιο.

19. Με δεύτερη προσφυγή, που ασκήθηκε στις 10 Ιουνίου 2010, στην υπόθεση T-268/10, αντικείμενο της αιτήσεως αναιρέσεως στην υπόθεση C-625/11 P, οι προσφεύγοντες ζήτησαν «την ακύρωση της αποφάσεως του ΕΟΧΠ, που δημοσιεύθηκε στις 30 Μαρτίου 2010, με την οποία προσδιορίστηκε το ακρυλαμίδιο ως ουσία πληρούσα τα κριτήρια του άρθρου 57 του κανονισμού 1907/2006 και συμπεριελήφθη στον κατάλογο προσδιορισμού των υποψηφίων ουσιών»⁶.

5 — Σκέψη 8 της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως στην υπόθεση T-1/10.

6 — Σκέψη 11 της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως στην υπόθεση T-268/10.

20. Στις 5 Νοεμβρίου 2010, ο ΕΟΧΠ προέβαλε ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής στο πλαίσιο της υπόθεσης T-268/10. Επίσης, στις 18 Ιανουαρίου 2011, ο ΕΟΧΠ κατέθεσε συμπληρωματικό της ενστάσεώς του περί απαραδέκτου υπόμνημα.

Γ – Η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη στην υπόθεση T-1/10 (προσφυγή κριθείσα πρόωρη)

21. Με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξή του στην υπόθεση T-1/10, το Γενικό Δικαστήριο έκανε δεκτή την ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε ο ΕΟΧΠ απορρίπτοντας ως απαράδεκτη την προσφυγή των προσφευγόντων. Επίσης, αφενός, καταδίκασε τους προσφεύγοντες να φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους καθώς και τα έξοδα του ΕΟΧΠ και, αφετέρου, επέβαλε στο Βασίλειο των Κάτω Χωρών και στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή να φέρουν τα δικά τους δικαστικά έξοδα. Τέλος, καταδίκασε την SNF στα σχετικά με τη διαδικασία λήψεως ασφαλιστικών μέτρων δικαστικά έξοδα.

22. Συγκεκριμένα, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε κατ' ουσίαν ότι, κατά την ημερομηνία καταθέσεως της προσφυγής, στις 4 Ιανουαρίου 2010, το ακρυλαμίδιο δεν είχε συμπεριληφθεί ακόμη στον κατάλογο προσδιορισμού των υποψηφίων ουσιών. Ναι μεν, κατά την ημερομηνία αυτή, η επιτροπή των κρατών μελών είχε συμφωνήσει ομόφωνα ως προς τον προσδιορισμό του ακρυλαμιδίου ως ουσίας προκαλούσας εξαιρετική ανησυχία και ο εκτελεστικός διευθυντής του ΕΟΧΠ είχε λάβει την απόφασή του να τη συμπεριλάβει στον κατάλογο προσδιορισμού των υποψηφίων ουσιών. Ωστόσο, ως ημερομηνία ενάρξεως ισχύος της εν λόγω αποφάσεως είχε οριστεί η 13η Ιανουαρίου 2010⁷. Κατά συνέπεια, η προσβαλλόμενη απόφαση της οποίας την ακύρωση ζητούσαν οι προσφεύγοντες κατά την ημερομηνία ασκήσεως της προσφυγής τους δεν προοριζόταν να παραγάγει έννομα αποτελέσματα έναντι τρίτων⁸. Πράγματι, αφού ο κατάλογος προσδιορισμού των υποψηφίων ουσιών εμφανίζεται μόνο στην ιστοσελίδα του ΕΟΧΠ στο διαδίκτυο, η πράξη προσδιορισμού μιας ουσίας ως προκαλούσας εξαιρετική ανησυχία προορίζεται να παραγάγει έννομα αποτελέσματα μόνο διά της εγγραφής στον εν λόγω κατάλογο ο οποίος αναρτάται στη συγκεκριμένη ιστοσελίδα⁹.

Δ – Η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη στην υπόθεση T-268/10 (προσφυγή απορριφθείσα ως ασκηθείσα εκπροθέσμως)

23. Με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξή του στην υπόθεση T-268/10, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε βάσιμο τον κύριο λόγο απαραδέκτου που προέβαλε με την ένστασή του απαραδέκτου ο ΕΟΧΠ, επικαλούμενος τη μη τήρηση της προθεσμίας ασκήσεως της προσφυγής, και απέρριψε ως απαράδεκτη, κατά συνέπεια, την προσφυγή των προσφευγόντων. Επίσης, αφενός, καταδίκασε τους προσφεύγοντες να φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους καθώς και τα δικαστικά έξοδα του ΕΟΧΠ και, αφετέρου, επέβαλε στο Βασίλειο των Κάτω Χωρών και στην Επιτροπή να φέρουν τα δικά τους δικαστικά έξοδα.

24. Το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε στην περίπτωση αυτή ότι η προσβαλλόμενη απόφαση, ήτοι η απόφαση που προσδιόρισε το ακρυλαμίδιο ως ουσία πληρούσα τα κριτήρια του άρθρου 57 του κανονισμού 1907/2006 και συμπεριέλαβε το ακρυλαμίδιο στον κατάλογο προσδιορισμού των υποψηφίων ουσιών¹⁰, είχε αναρτηθεί από τον ΕΟΧΠ στην ιστοσελίδα του στις 30 Μαρτίου 2010, σύμφωνα με τη σχετική υποχρέωση που του επιβάλλει το άρθρο 59, παράγραφος 10, του κανονισμού

7 — Σκέψη 45 της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως στην υπόθεση T-1/10.

8 — Όπ.π. (σκέψεις 41 και 46).

9 — Όπ.π. (σκέψη 50).

10 — Σκέψη 11 της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως στην υπόθεση T-268/10.

1907/2006¹¹, και ότι η προθεσμία για την άσκηση προσφυγής κατά της αποφάσεως αυτής έληγε στις 9 Ιουνίου 2010¹². Δεδομένου, επομένως, ότι η προσφυγή ασκήθηκε στις 10 Ιουνίου 2010, η άσκησή της ήταν εκπρόθεσμη¹³ και, καθόσον οι προσφεύγοντες δεν επικαλέστηκαν την ύπαρξη τυχαίου συμβάντος ή ανωτέρας βίας¹⁴, η προσφυγή έπρεπε να απορριφθεί ως απαράδεκτη¹⁵.

25. Το Γενικό Δικαστήριο προσέθεσε, επίσης, έχοντας προηγουμένως διαπιστώσει την εκπρόθεσμη άσκηση της προσφυγής, ότι οι προσφεύγοντες δεν μπορούσαν να επικαλεστούν συγγνωστή πλάνη¹⁶.

II – Η ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασία και τα αιτήματα των διαδίκων

26. Οι προσφεύγοντες στις δύο διαδικασίες ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου άσκησαν αναίρεση κατά των δύο αναιρεσιβαλλόμενων διατάξεων. Η πρώτη αίτηση αναίρέσεως, η οποία πρωτοκολλήθηκε στις 6 Δεκεμβρίου 2011, με τον αριθμό C-625/11 P, είχε ως αντικείμενο την εξαφάνιση της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως στην υπόθεση T-268/10 με την οποία η προσφυγή απορρίφθηκε ως εκπρόθεσμη, ενώ η δεύτερη, η οποία πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό C-626/11 P, είχε ως αντικείμενο την εξαφάνιση της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως στην υπόθεση T-1/10 με την οποία η προσφυγή απορρίφθηκε ως ασκηθείσα πρόωρα.

27. Με έγγραφα που κατέθεσε στις 23 Δεκεμβρίου 2011, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, που είχε παρέμβει υπέρ του ΕΟΧΠ σε αμφότερες τις υποθέσεις ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, δήλωσε ότι εξακολουθεί να υποστηρίζει τον ΕΟΧΠ στο πλαίσιο των δύο ανααιρετικών διαδικασιών, χωρίς πάντως να επιθυμεί να προσθέσει εγγράφως νέα στοιχεία.

28. Οι αναιρεσείοντες και ο αναιρεσίβλητος καθώς και η Επιτροπή ανέπτυξαν προφορικά τις παρατηρήσεις τους κατά την κοινή για τις δύο υποθέσεις επ' ακροατηρίου συζήτηση που διεξήχθη στις 14 Δεκεμβρίου 2012, κατά τη διάρκεια της οποίας κλήθηκαν να λάβουν θέση επί της λυσιτελείας της σκέψεως 8 της αποφάσεως της 19ης Σεπτεμβρίου 1985, 172/83 και 226/83, Hoogovens Groep κατά Επιτροπής¹⁷, για τους σκοπούς της εκδικάσεως της αιτήσεως αναίρέσεως στην υπόθεση C-626/11 P.

29. Με την αίτησή τους αναίρέσεως στην υπόθεση C-625/11 P, οι αναιρεσείοντες ζητούν από το Δικαστήριο:

- να εξαφανίσει την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου στην υπόθεση T-268/10·
- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση· ή
- επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, ώστε να αποφανθεί αυτό επί των προσφυγών τους, και
- να καταδικάσει τον καθού στα δικαστικά έξοδα της διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου καθώς και της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

30. Ο ΕΟΧΠ ζητεί από το Δικαστήριο:

- να κηρύξει την αίτηση αναίρέσεως αβάσιμη, και

11 — Όπ.π. (σκέψη 31).

12 — Όπ.π. (σκέψη 39).

13 — Όπ.π. (σκέψη 40).

14 — Όπ.π. (σκέψη 42).

15 — Όπ.π. (σκέψη 43).

16 — Όπ.π. (σκέψη 41).

17 — Συλλογή 1985, σ. 2831.

— να καταδικάσει τους αναιρεσείοντες στα δικαστικά έξοδα.

31. Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως, και

— να καταδικάσει τους αναιρεσείοντες στα δικαστικά έξοδα.

32. Με την αίτησή τους αναιρέσεως στην υπόθεση C-626/11 P, οι αναιρεσείοντες ζητούν από το Δικαστήριο:

— να εξαφανίσει την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου στην υπόθεση T-1/10·

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση· ή

— επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, ώστε να αποφανθεί αυτό επί των προσφυγών τους, και

— να καταδικάσει τον καθού στα δικαστικά έξοδα της διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου καθώς και της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

33. Ο ΕΟΧΠ ζητεί από το Δικαστήριο:

— να κηρύξει την αίτηση αναιρέσεως αβάσιμη, και

— να καταδικάσει τους αναιρεσείοντες στα δικαστικά έξοδα.

34. Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως, και

— να καταδικάσει τους αναιρεσείοντες στα δικαστικά έξοδα.

III – Επί των αιτήσεων αναιρέσεως

A – Προκαταρκτικές παρατηρήσεις σχετικά με τον ρόλο της δημοσίευσης των πράξεων των θεσμικών οργάνων, των άλλων οργάνων και των οργανισμών της Ένωσης και ιδίως σχετικά με τη δημοσιοποίηση μέσω του διαδικτύου

35. Θα επισημάνω πρωτίστως ότι το κύρος του άρθρου 59, παράγραφος 10, του κανονισμού 1907/2006, το οποίο προβλέπει ότι ο κατάλογος προσδιορισμού των υποψηφίων ουσιών «δημοσιεύεται» και «επικαιροποιείται» στην ιστοσελίδα του ΕΟΧΠ, «αμελλητί μετά τη λήψη της αποφάσεως για την εγγραφή της ουσίας [στον εν λόγω κατάλογο]», δεν αμφισβητήθηκε στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, οπότε το ζήτημα αυτό δεν θα εξεταστεί στο πλαίσιο της παρούσας αναιρετικής διαδικασίας.

36. Παρά ταύτα, η διάταξη αυτή, η οποία, όπως θα εκτεθεί στη συνέχεια, βρίσκεται οπωσδήποτε στον πυρήνα των ζητημάτων που εγείρονται με τις δύο αιτήσεις αναιρέσεως, καθόσον προσδιορίζει το συμβάν σε σχέση με το οποίο το Γενικό Δικαστήριο κήρυξε απαράδεκτες τις δύο προσφυγές, θέτει μια σειρά ερωτημάτων τα οποία, κατά τη γνώμη μου και τουλάχιστον ως ένα βαθμό, δεν είναι δυνατό να αγνοηθούν.

37. Υπενθυμίζεται συναφώς ότι ο ρόλος της δημοσίευσας μιας πράξης των θεσμικών οργάνων, των άλλων οργάνων και των οργανισμών της Ένωσης, ως απόρροια της επιταγής περί ασφαλείας δικαίου, έγκειται πρωτίστως στο να καθιστά επακριβώς γνωστή στους ενδιαφερομένους την έκταση των υποχρεώσεων που τους επιβάλλει¹⁸ ενδεχομένως καθώς και το χρονικό σημείο από το οποίο οι εν λόγω υποχρεώσεις αρχίζουν, κατά κανόνα¹⁹, να παράγουν τα έννομα αποτελέσματά τους, ώστε οι τελευταίοι να έχουν ακριβώς τη δυνατότητα να λάβουν τα προσήκοντα μέτρα²⁰ και να ασκήσουν, ενδεχομένως και με πλήρη επίγνωση της καταστάσεως, το δικαίωμά τους να στραφούν με προσφυγή κατά της εν λόγω πράξεως.

38. Ομοίως, η δημοσίευση, η οποία ανταποκρίνεται σε τυπικές απαιτήσεις, η τήρηση των οποίων υπόκειται ως τοιαύτη στον έλεγχο του Δικαστηρίου²¹, επιτρέπει επίσης να προσδιορίζεται με βεβαιότητα η ημερομηνία από την οποία τεκμαίρεται ότι οι ενδιαφερόμενοι έλαβαν γνώση του περιεχομένου των πράξεων που ενδέχεται να τους επηρεάζουν και, επομένως, πλην εξαιρέσεως²², η ημερομηνία από την οποία μπορούν και πρέπει συνακόλουθα να υπολογίζονται με βεβαιότητα οι προθεσμίες εντός των οποίων μπορούν να προσβληθούν οι εν λόγω πράξεις, ώστε να προστατεύεται η ασφάλεια των εννόμων καταστάσεων, ακόμη και αν η εν λόγω δημοσίευση δεν αποτελεί προϋπόθεση της εφαρμογής των πράξεων αυτών.

39. Το δικαίωμα για αποτελεσματική ένδικη προστασία, όπως αυτό κατοχυρώνεται με το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, επιτάσσει περαιτέρω, κατά την άποψή μου, σε περίπτωση αμφιβολίας ή δυσχέρειας, να εκτιμώνται οι προϋποθέσεις παραδεκτού των προσφυγών κατά τρόπον ώστε να διευκολύνεται ο επί της ουσίας έλεγχος και συνακόλουθα η πρόσβαση στην ίδια τη δικαιοσύνη, υπό την επιφύλαξη πάντοτε των δικαιωμάτων και των συμφερόντων των αντιδίκων. Σύμφωνα με την προσέγγιση αυτή, επομένως, ο επιληφθείς προσφυγής δικαστής οφείλει να απόσχει μιας υπερβολικά αυστηρής ερμηνείας των αφορμών τις προθεσμίες ασκήσεως της προσφυγής διατάξεων και, εν πάση περιπτώσει, να μην υιοθετήσει ερμηνεία αποκλείουσα το παραδεκτό της²³.

40. Αυτός είναι, άλλωστε, και ο λόγος για τον οποίο, κατά πάγια νομολογία, η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής κατά ορισμένης πράξεως αρχίζει να τρέχει κατά κανόνα από την ημερομηνία της πραγματικής δημοσίευσας της εν λόγω πράξεως, ακόμη και αν ο προσφεύγων έλαβε γνώση του περιεχομένου αυτής πριν από την εν λόγω δημοσίευση, καθότι η ημερομηνία κατά την οποία έλαβε γνώση της πράξεως ο ενδιαφερόμενος αποτελεί επικουρικό σημείο αφετηρίας της προθεσμίας σε σχέση με την ημερομηνία της δημοσίευσας ή της κοινοποίησής της²⁴.

41. Μετά τη διευκρίνιση αυτή, προτίθεται να εξετάσω τον ειδικό τύπο «δημοσιότητας» των «αποφάσεων» για εγγραφή των ουσιών στον κατάλογο προσδιορισμού των υποψηφίων ουσιών που χωρεί με την επικαιροποίηση του εν λόγω καταλόγου στην ιστοσελίδα του ΕΟΧΠ, όπως προβλέπει το άρθρο 59, παράγραφος 10, του κανονισμού 1907/2006, κατάλογο ο οποίος θα πρέπει αναπόφευκτα να αντιπαραβληθεί προς το περιεχόμενο της «ανακοίνωσης νομικού περιεχομένου» που έχει αναρτηθεί από τον ΕΟΧΠ στην εν λόγω ιστοσελίδα. Σύμφωνα με την ανακοίνωση αυτή νομικού περιεχομένου

18 — Βλ. αποφάσεις της 20ής Μαΐου 2003, C-108/01, Consorzio del Prosciutto di Parma και Salumificio S. Rita (Συλλογή 2003, σ. I-5121, σκέψη 95), καθώς και της 11ης Δεκεμβρίου 2007, C-161/06, Skoma-Lux (Συλλογή 2007, σ. I-10841, σκέψη 38).

19 — Σχετικά με τις εξαιρέσεις από την αρχή της μη αναδρομικότητας, βλ., ιδίως, αποφάσεις της 25ης Ιανουαρίου 1979, 98/78, Racke (Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 55, σκέψεις 19 και 20), καθώς και της 9ης Ιανουαρίου 1990, C-337/88, SAFA (Συλλογή 1990, σ. I-1, σκέψη 13).

20 — Βλ. απόφαση της 10ης Μαρτίου 2009, C-345/06, Heinrich (Συλλογή 2009, σ. I-1659, σκέψεις 42 έως 44).

21 — Βλ., ιδίως, συναφώς, όσον αφορά τις δημοσιεύσεις στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*, προπαρατεθείσες αποφάσεις Racke (σκέψη 15) και SAFA (σκέψη 12). Σχετικά με την ανάρτηση στο διαδίκτυο, βλ. απόφαση της 19ης Σεπτεμβρίου 2002, C-221/01, Επιτροπή κατά Βελγίου (Συλλογή 2002, σ. I-7835, σκέψεις 44 και 45).

22 — Βλ. αποφάσεις της 26ης Ιουνίου 2012, C-335/09 P, Πολωνία κατά Επιτροπής, και C-336/09 P, Πολωνία κατά Επιτροπής.

23 — Βλ., επί της προσεγγίσεως αυτής, ευρέως γνωστής, ιδίως στην Ισπανία, ως αρχής *pro actione*, Sáez Lara, C., «Tutela judicial efectiva y proceso de trabajo», στο Casas Baamonde, M. E., και Rodríguez-Piñero y Bravo-Ferrer, M., *Comentarios a la Constitución española*, Wolters Kluwer 2008, σ. 603.

24 — Βλ. απόφαση της 10ης Μαρτίου 1998, C-122/95, Γερμανία κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1998, σ. I-973, σκέψεις 35 έως 39), και διάταξη της 25ης Νοεμβρίου 2008, C-500/07 P, TEA κατά Επιτροπής (σκέψεις 21 έως 23).

που ο ΕΟΧΠ χαρακτηρίζει ως «disclaimer» [δήλωση παραιτήσεως ή αποποίησης ευθύνης], ο ΕΟΧΠ δηλώνει, ιδίως, ότι «επ' ουδενί αποδέχεται [οποιαδήποτε] ευθύνη όσον αφορά τις πληροφορίες που περιέχονται στον [...] δικτυακό τόπο [του]», διευκρινίζοντας ότι «δεν μπορεί να εγγραφεί ότι ένα έγγραφο που διατίθεται ηλεκτρονικά αποτελεί ακριβές αντίγραφο ενός επίσημα εγκεκριμένου κειμένου»²⁵. Δεν είναι τουλάχιστον ευχερές να αγνοείται η ανωτέρω «disclaimer» στο πλαίσιο της εκτιμήσεως του περιεχομένου και των αποτελεσμάτων του ειδικού αυτού τύπου δημοσιοποίησης.

42. Το άρθρο 59, παράγραφος 10, του κανονισμού 1907/2006 θα μπορούσε να θεωρηθεί ως διάταξη προβλέπουσα ότι δίδεται ορισμένη «δημοσιότητα» στο περιεχόμενο μιας «αποφάσεως», η οποία όμως δεν προσδιορίζεται με αρκετή ακρίβεια. Αντιθέτως, το μέτρο αυτό δεν μπορεί, ελλείψει οποιασδήποτε διατάξεως ρυθμίζουσας την εν λόγω δημοσιοποίηση μέσω του διαδικτύου²⁶ και επιτρέπουσας ειδικότερα να εξασφαλίζονται με βεβαιότητα οι ημερομηνίες αναρτήσεως στο διαδίκτυο²⁷ καθώς και η αυθεντικότητα, η ακεραιότητα και η μη αλλοίωση των αναρτωμένων στο διαδίκτυο πληροφοριών²⁸, να εξομοιώνεται προς πραγματική «δημοσίευση» με όλες τις συναρτώμενες με αυτήν έννομες συνέπειες²⁹.

43. Για να μπορεί να θεωρηθεί ότι μια ιστοσελίδα ανταποκρίνεται ικανοποιητικά στην ανάγκη τηρήσεως της υποχρεώσεως δημοσίευσής υπό τη στενή έννοια του όρου, πρέπει να πληροί τεχνικές προδιαγραφές ικανές να διασφαλίσουν ότι μια «disclaimer» όπως αυτή που καλύπτει την ιστοσελίδα του ΕΟΧΠ στο διαδίκτυο δεν είναι οπωσδήποτε, τουλάχιστον ως προς ένα τμήμα του περιεχομένου της συγκεκριμένης ιστοσελίδας, απαραίτητη³⁰.

44. Περαιτέρω, πρέπει να τονιστεί ότι το γεγονός ότι το άρθρο 59, παράγραφος 10, του κανονισμού 1907/2006 προβλέπει την εν λόγω δημοσιότητα των αποφάσεων που αφορούν την εγγραφή συγκεκριμένης ουσίας στον κατάλογο προσδιορισμού των υποψηφίων ουσιών δεν σημαίνει απαραίτητως ότι η εν λόγω δημοσιοποίηση αποκλείει κάθε άλλο μέτρο δημοσίευσής των εν λόγω αποφάσεων, συμπεριλαμβανομένων μέτρων αναρτήσεως στο διαδίκτυο. Το διοικητικό συμβούλιο του ΕΟΧΠ μπορεί κάλλιστα, χωρίς να παραβιάζει τη διάταξη αυτή, να προβλέψει, στον εσωτερικό κανονισμό λειτουργίας του, ασκώντας τις εξουσίες που του απονέμει το άρθρο 78 του κανονισμού 1907/2006, υποχρέωση «δημοσίευσής», με την κυριολεκτική έννοια, των εν λόγω αποφάσεων.

45. Σημειώνω, ολοκληρώνοντας τις παρούσες προκαταρκτικές παρατηρήσεις, ότι, καθόσον το κύρος μιας μεθόδου δημοσίευσής, όπως είναι η προβλεπόμενη στο άρθρο 59, παράγραφος 10, του κανονισμού 1907/2006, δεν εξετάζεται στο πλαίσιο της παρούσας υποθέσεως, οι αιτήσεις αναιρέσεως των προσφευγόντων και νυν αναιρεσειόντων δεν πρόκειται να κριθούν επί τη βάσει εκτιμήσεων αυτού του είδους. Ωστόσο, και λαμβανομένης υπόψη της σημασίας που έχει η εν λόγω δημοσίευση καθώς και η ημερομηνία κατά την οποία αυτή έλαβε χώρα στις δύο διαφορές, εκτιμώ ότι οι σκέψεις αυτές πρέπει να παίζουν κάποιο ρόλο στη συνολική αξιολόγηση των δύο αιτήσεων αναιρέσεως.

25 — Η ανακοίνωση αυτή, στην οποία ανέτρεξα κατά την ημερομηνία της επ' ακροατηρίου συζητήσεως, είναι μονίμως προσβάσιμη μέσω ενός συνδέσμου που εμφανίζεται στο τέλος κάθε σελίδας του ιστοχώρου (<http://echa.europa.eu/fr/web/guest/legal-notice>).

26 — Βλ., συναφώς, προπαρατεθείσα απόφαση Skoma-Lux (σκέψη 48).

27 — Σε αντίθεση, ιδίως, με τα προβλεπόμενα στο άρθρο 58, παράγραφος 4, του κανονισμού 1907/2006.

28 — Χάριν συγκρίσεως, σημειώνεται ότι την αυθεντικότητα της *Επίσημης Εφημερίδας της Ευρωπαϊκής Ένωσης* εγγυάται η Υπηρεσία Εκδόσεων της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Βλ. άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο α', της αποφάσεως 2009/496/ΕΚ, Ευρατόμ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου, της Επιτροπής, του Δικαστηρίου, του Ελεγκτικού Συνεδρίου, της Ευρωπαϊκής Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής και της Επιτροπής των Περιφερειών, της 26ης Ιουνίου 2009, σχετικά με την οργάνωση και τη λειτουργία της Υπηρεσίας Επίσημων Εκδόσεων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ L 168, σ. 41).

29 — Οι στοιχειώδεις αυτές επιταγές αποτελούν το θεμέλιο του κανονισμού (ΕΕ) 216/2013 του Συμβουλίου, της 7ης Μαρτίου 2013, για την ηλεκτρονική δημοσίευση της Επίσημης Εφημερίδας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ L 69, σ. 1): βλ. ειδικότερα τις αιτιολογικές σκέψεις 8 και 10, καθώς και τα άρθρα 2, παράγραφος 1, και 4, παράγραφος 1. Βλ. επίσης την πρόταση κανονισμού του Συμβουλίου για την ηλεκτρονική δημοσίευση της Επίσημης Εφημερίδας της Ευρωπαϊκής Ένωσης, την οποία υπέβαλε η Επιτροπή στις 4 Απριλίου 2011 [COM(2011) 162 τελικό], σημεία 1.1 και 1.3 της αιτιολογικής εκθέσεως, αιτιολογική σκέψη 8 και άρθρα 1, παράγραφος 2, και 2, παράγραφοι 1 και 2, της προτάσεως.

30 — Το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 216/2013/ΕΕ σχετικά με την ηλεκτρονική δημοσίευση της Επίσημης Εφημερίδας της Ευρωπαϊκής Ένωσης προβλέπει, στο πλαίσιο αυτό, ότι τα έννομα αποτελέσματα της ηλεκτρονικής δημοσίευσής στηρίζονται σε μια ηλεκτρονική υπογραφή η οποία βασίζεται σε πιστοποιητικό που δημιουργείται μέσω ασφαλούς διατάξεως δημιουργίας υπογραφής, σύμφωνα με την οδηγία 1999/93/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 1999, σχετικά με το κοινοτικό πλαίσιο για ηλεκτρονικές υπογραφές (ΕΕ 2000, L 13, σ. 12).

B – Η αίτηση αναιρέσεως στην υπόθεση C-626/11 P (αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη στην υπόθεση T-1/10 με την οποία απερρίφθη η προσφυγή ως ασκηθείσα πρόωρα)

1. Σύνοψη της επιχειρηματολογίας των διαδίκων

46. Οι αναιρεσείοντες προβάλλουν κατ' ουσίαν έναν και μοναδικό λόγο αναιρέσεως, επικαλούμενοι εσφαλμένη ερμηνεία του κανονισμού 1907/2006, η οποία οδήγησε σε παραβίαση του δικαιώματός τους για αποτελεσματική ένδικη προστασία.

47. Ειδικότερα, προσάπτουν στο Γενικό Δικαστήριο ότι έκρινε ότι η πράξη που προοριζόταν να παραγάγει έννομα αποτελέσματα έναντι τρίτων στο πλαίσιο της διαδικασίας του άρθρου 59, του κανονισμού 1907/2006 ήταν η πραγματική «εγγραφή» του ακρυλαμιδίου στον κατάλογο προσδιορισμού των υποψηφίων ουσιών, όπως αυτή αναρτήθηκε στην ιστοσελίδα του ΕΟΧΠ στο διαδίκτυο, και όχι ο προσδιορισμός του ως ουσίας πληρούσας τα κριτήρια του άρθρου 57 του κανονισμού 1907/2006, όπως αυτός καταρτίστηκε και περιήλθε σε γνώση τους με το ανακοινωθέν τύπου που δημοσίευσε ο ΕΟΧΠ στις 7 Δεκεμβρίου 2009.

48. Αντιθέτως, ο ΕΟΧΠ, υποστηριζόμενος από το Βασίλειο των Κάτω Χωρών και την Επιτροπή, προβάλλει το επιχείρημα ότι το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε ότι η απόφαση της επιτροπής των κρατών μελών που προσδιόρισε το ακρυλαμίδιο ως ουσία προκαλούσα εξαιρετική ανησυχία ήταν απλώς προπαρασκευαστική πράξη που δεν προοριζόταν να παραγάγει έννομα αποτελέσματα έναντι τρίτων, ενώ μόνο η ανάρτηση του καταλόγου προσδιορισμού των υποψηφίων ουσιών, όπως επικαιροποιείται στην ιστοσελίδα του ΕΟΧΠ, μπορεί να επάγεται τέτοια αποτελέσματα.

2. Ανάλυση

49. Πρέπει να τονιστεί εξ αρχής ότι, με βάση το περιεχόμενο της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως στην υπόθεση T-1/10, η προσφυγή απορρίφθηκε ως απαράδεκτη αποκλειστικά με το αιτιολογικό ότι, κατά την ημερομηνία ασκήσεώς της, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν προοριζόταν να παραγάγει έννομα αποτελέσματα έναντι τρίτων³¹. Το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε, πράγματι, όπως προκύπτει ιδίως από τη σκέψη 45 της ανωτέρω διατάξεως, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν μπορούσε να παραγάγει αποτελέσματα προτού τεθεί σε ισχύ, στις 13 Ιανουαρίου 2010, η απόφαση του εκτελεστικού διευθυντή του ΕΟΧΠ, η οποία εκδόθηκε με βάση την επιτευχθείσα ομόφωνα συμφωνία της επιτροπής των κρατών μελών να εγγραφεί το ακρυλαμίδιο στον κατάλογο προσδιορισμού των υποψηφίων ουσιών που αναρτήθηκε στην ιστοσελίδα του ΕΟΧΠ στο διαδίκτυο.

50. Το σκεπτικό της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως στην υπόθεση T-1/10 πάσχει πλείονες πλάνες περί το δίκαιο.

51. Υπενθυμίζεται, κατ' αρχάς, συναφώς, ότι το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι οι διατάξεις του άρθρου 33, παράγραφος 3, ΑΧ³², που ορίζουν τις διατυπώσεις, ήτοι τη δημοσίευση ή την κοινοποίηση, από τις οποίες αρχίζει να τρέχει η προθεσμία για την άσκηση προσφυγής ακυρώσεως, δεν εμποδίζουν την άσκηση προσφυγής αμέσως μετά την έκδοση της προσβαλλόμενης αποφάσεως και πριν από την κοινοποίηση ή τη δημοσίευσή της.

52. Το άρθρο 263, έκτο εδάφιο, ΣΛΕΕ δεν περιέχει κανένα στοιχείο που να εμποδίζει την εφαρμογή της νομολογίας αυτής στην προκειμένη περίπτωση.

31 — Βλ., ιδίως, σκέψεις 41 και 46 της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως στην υπόθεση T-1/10.

32 — Βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Hoogovens Groep κατά Επιτροπής (σκέψη 8).

53. Αντιθέτως, από το σύνολο της νομολογίας του Δικαστηρίου προκύπτει ότι το δικαίωμα για αποτελεσματική ένδικη προστασία επιβάλλει να αναγνωρίζεται σε κάθε πολίτη το δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής ακυρώσεως κατά συγκεκριμένης πράξεως, εφόσον η πράξη αυτή προορίζεται να παραγάγει έννομα αποτελέσματα έναντι τρίτων και μπορεί, επομένως, να τον επηρεάσει και εφόσον ο ενδιαφερόμενος πληροί τις άλλες προϋποθέσεις παραδεκτού της προσφυγής, από τη στιγμή που γνωρίζει τον συντάκτη της πράξης, το περιεχόμενο και την αιτιολογία αυτής, χωρίς να μπορεί να του αντισταχθεί ο πρόωρος χαρακτήρας της εν λόγω προσφυγής, έστω και αν η πράξη δεν έχει ακόμη δημοσιευθεί ή κοινοποιηθεί και, συνεπώς, ακόμη και πριν τηρηθούν οι ενδεχομένως προβλεπόμενες διατυπώσεις.

54. Πράγματι, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία, η άσκηση προσφυγής ακυρώσεως πρέπει να είναι δυνατή κατά οποιασδήποτε πράξεως των θεσμικών οργάνων, των άλλων οργάνων και των οργανισμών που συνεπάγεται έννομα αποτελέσματα έναντι τρίτων³³, ήτοι δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα τα οποία επηρεάζουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος μεταβάλλοντας κατά τρόπο σαφή τη νομική θέση του³⁴, τα αποτελέσματα δε αυτά πρέπει να εκτιμώνται βάσει αντικειμενικών κριτηρίων που ανάγονται στην ουσία της προσβαλλόμενης πράξεως³⁵, λαμβανομένων υπόψη, ενδεχομένως, των περιστάσεων εκδόσεώς της³⁶.

55. Συνεπώς, εφόσον, λαμβανομένου υπόψη του περιεχομένου της και των περιστάσεων υπό τις οποίες εκδόθηκε, μια πράξη παράγει, με οριστικό και σαφή τρόπο³⁷, έννομα αποτελέσματα έναντι τρίτων, συνιστά πράξη δυνάμενη να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, ανεξαρτήτως της δημοσιεύσεως ή της κοινοποίησής της.

56. Η δημοσίευση μιας πράξεως, όπως προκύπτει από την εξίσου πάγια σχετική νομολογία του Δικαστηρίου, αποτελεί προϋπόθεση της δυνατότητας προσβολής της³⁸, η οποία σηματοδοτεί, ως εκ τούτου, την έναρξη της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής κατ' αυτής. Καίτοι η δημοσίευση μιας πράξεως θέτει σε κίνηση την προθεσμία ασκήσεως προσφυγής, μετά τη λήξη της οποίας η εν λόγω πράξη καθίσταται οριστική, αντιθέτως δεν συνιστά προϋπόθεση θεμελιώσεως του δικαιώματος ασκήσεως προσφυγής κατά της εν λόγω πράξεως.

57. Στην προκειμένη περίπτωση, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, αφενός, ότι η πράξη προσδιορισμού μιας ουσίας ως προκαλούσας εξαιρετική ανησυχία, εκδοθείσα σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 59 του κανονισμού 1907/2006, συνεπάγεται νομικές υποχρεώσεις, ιδίως εκείνες της παροχής πληροφοριών που προβλέπονται στα άρθρα 7, παράγραφος 2, 31, παράγραφοι 1, στοιχείο γ', και 3, στοιχείο β', και 33, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 1907/2006³⁹. Αναγνώρισε, αφετέρου, ότι το όργανο του ΕΟΧΠ το οποίο φέρει την ευθύνη εγγραφής μιας ουσίας στον κατάλογο προσδιορισμού των υποψηφίων ουσιών ουδεμία διαθέτει διακριτική ευχέρεια όσον αφορά την οικεία εγγραφή, εφόσον υπάρχει ομόφωνη απόφαση της επιτροπής των κρατών μελών⁴⁰.

33 — Βλ. αποφάσεις της 31ης Μαρτίου 1971, 22/70, Επιτροπή κατά Συμβουλίου (Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 729, σκέψεις 39 και 42), και της 23ης Απριλίου 1986, 294/83, «Les Verts» κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1986, σ. 1339, σκέψη 24).

34 — Βλ. απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 1981, 60/81, IBM κατά Επιτροπής (Συλλογή 1981, σ. 2639, σκέψη 9).

35 — Βλ., ιδίως, απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 2012, C-314/11 P, Επιτροπή κατά Planet (σκέψεις 94 και 95).

36 — Βλ., συναφώς, απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 2010, C-362/08 P, Internationaler Hilfsfonds κατά Επιτροπής (Συλλογή 2010, σ. I-669, σκέψη 58).

37 — Βλ. απόφαση της 26ης Μαΐου 1982, 44/81, Γερμανία και Bundesanstalt für Arbeit κατά Επιτροπής (Συλλογή 1982, σ. 1855, σκέψεις 8 έως 12).

38 — Βλ., ιδίως, αποφάσεις της 29ης Μαΐου 1974, 185/73, König (Συλλογή τόμος 1974, σ. 313, σκέψη 6), Racke (προπαρατεθείσα, σκέψη 15), Skoma-Lux (προπαρατεθείσα, σκέψη 37), Heinrich (προπαρατεθείσα, σκέψη 43), καθώς και της 12ης Ιουλίου 2012, C-146/11, Pimix (σκέψη 33).

39 — Βλ. σκέψη 42 της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως στην υπόθεση T-1/10.

40 — Βλ. σκέψη 46 της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως στην υπόθεση T-1/10.

58. Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε πάντως ότι η πράξη προσδιορισμού μιας ουσίας ως προκαλούσας εξαιρετική ανησυχία δεν παράγει έννομα αποτελέσματα έναντι τρίτων πριν από την εγγραφή της στον κατάλογο προσδιορισμού των υποψηφίων ουσιών που αναρτάται στην ιστοσελίδα του ΕΟΧΠ στο διαδίκτυο⁴¹ και ακριβέστερα πριν από την ημερομηνία ενάρξεως ισχύος της αποφάσεως του διευθυντή του ΕΟΧΠ που παραγγέλλει τη δημοσίευση του καταλόγου προσδιορισμού των υποψηφίων ουσιών⁴². Αποφάνθηκε δε ρητώς ότι η προθεσμία για «την άσκηση προσφυγής κατά της πράξεως προσδιορισμού μιας ουσίας ως λίαν ανησυχητικής [...] αρχίζει μόνον από της “δημοσίευσής” του καταλόγου προσδιορισμού των υποψηφίων ουσιών που περιλαμβάνει την εν λόγω ουσία».

59. Επομένως, η ημερομηνία την οποία το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ως υποχρεωτική αφετηρία υπολογισμού της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής εν προκειμένω⁴³ και βάσει της οποίας αποφάνθηκε το ίδιο ότι η προσφυγή ασκήθηκε πρόωρα ήταν η πραγματική ημερομηνία αναρτήσεως του καταλόγου προσδιορισμού των υποψηφίων ουσιών στην ιστοσελίδα του ΕΟΧΠ στο διαδίκτυο, και ακριβέστερα η ημερομηνία επικαιροποιήσεως του σχετικού καταλόγου, η οποία συμπίπτει με την ημερομηνία ενάρξεως ισχύος της ως άνω αποφάσεως.

60. Αποφαινόμενο βάσει της συλλογιστικής αυτής, το Γενικό Δικαστήριο έσφαλε τόσο ως προς το περιεχόμενο και τα αποτελέσματα της δημοσίευσής των πράξεων του δικαίου της Ένωσης όσο και ως προς την ερμηνεία της εννοίας της κατά το άρθρο 263 ΣΛΕΕ «δυνάμενης να προσβληθεί με προσφυγή πράξεως».

61. Συνεπώς, κρίνοντας ότι η προσφυγή ακυρώσεως των προσφευγόντων κατά της αποφάσεως του ΕΟΧΠ περί εγγραφής του ακρυλαμιδίου στον κατάλογο προσδιορισμού των υποψηφίων ουσιών ήταν πρόωρη επειδή ασκήθηκε πριν από τη δημοσίευση του εν λόγω καταλόγου στην ιστοσελίδα του ΕΟΧΠ στο διαδίκτυο, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη ερμηνεύοντας τις διατάξεις του άρθρου 263, έκτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

62. Θα προσθέσω ότι, όπως επισήμαναν εξάλλου τόσο το Βασιλείο των Κάτω Χωρών όσο και η Επιτροπή κατά την ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου διαδικασία, η πράξη που πρέπει να θεωρηθεί ότι συνιστά την οριστική πράξη περατώσεως της διαδικασίας του άρθρου 59 του κανονισμού 1907/2006 είναι η απόφαση του εκτελεστικού διευθυντή του ΕΟΧΠ περί εγγραφής συγκεκριμένης ουσίας στον κατάλογο προσδιορισμού των υποψηφίων ουσιών.

63. Η ανάρτηση του επικαιροποιημένου καταλόγου προσδιορισμού των υποψηφίων ουσιών στην ιστοσελίδα του ΕΟΧΠ στο διαδίκτυο αποτελεί απλώς την υλική ενέργεια που επιτρέπει στους ενδιαφερομένους να λάβουν γνώση της οριστικής αποφάσεώς του⁴⁴, καίτοι η ενέργεια αυτή αποτελεί εν προκειμένω προϋπόθεση του αντιταξίμου της εν λόγω αποφάσεως στους τελευταίους και προσδιορίζει την ημερομηνία ενάρξεως της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής κατ' αυτής.

64. Τέλος, ελλείψει οποιασδήποτε άλλης μορφής επίσημης πληροφόρησης όσον αφορά την εγγραφή συγκεκριμένης ουσίας στον κατάλογο προσδιορισμού των υποψηφίων ουσιών, όπως θα ήταν η δημοσίευση της αποφάσεως του εκτελεστικού διευθυντή του ΕΟΧΠ ή ακόμη η κοινοποίησή της στα ενδιαφερόμενα μέρη που διατύπωσαν σχόλια σύμφωνα με το άρθρο 59, παράγραφος 4, του κανονισμού 1907/2006, δικαιολογείται κατά μείζονα λόγο τα εν λόγω ενδιαφερόμενα μέρη να μπορούν να ασκήσουν παραδεκτώς προσφυγή από τη στιγμή που λαμβάνουν γνώση μιας τέτοιας εγγραφής.

41 — Όπ.π. (σκέψεις 45 και 50).

42 — Βλ. σκέψεις 7 και 45 της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως στην υπόθεση T-1/10.

43 — Βλ., ιδίως, σκέψη 50 της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως στην υπόθεση T-1/10.

44 — Βλ., συναφώς, διάταξη της 28ης Ιουνίου 2011, C-93/11 P, Verein Deutsche Sprache κατά Συμβουλίου (σκέψη 26).

65. Επομένως, η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου στην υπόθεση T-1/10 πρέπει να εξαφανιστεί και η υπόθεση να αναπεμφθεί ενώπιόν του, προκειμένου αυτό να αποφανθεί επί των λοιπών λόγων και επιχειρημάτων που προβλήθηκαν από τους διαδίκους και ιδίως επί των λοιπών λόγων απαραδέκτου που προέβαλε ο ΕΟΧΠ με την ένστασή του απαραδέκτου. Επισημαίνεται σχετικώς ότι, αν το Γενικό Δικαστήριο κρίνει παραδεκτή την προσφυγή των προσφευγόντων, η απόφασή του αυτή θα έχει αυτομάτως ως συνέπεια το απαράδεκτο, λόγω εκκρεμοδικίας, της προσφυγής που έχουν ασκήσει οι προσφεύγοντες στην υπόθεση T-268/10, αντικείμενο της αιτήσεως αναιρέσεως στην υπόθεση C-625/11 P, την οποία θα εξετάσω στη συνέχεια, σε περίπτωση που η εν λόγω αίτηση αναιρέσεως γίνει δεκτή και η υπόθεση αναπεμφθεί ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

Γ – Η αίτηση αναιρέσεως στην υπόθεση C-625/11 P (αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη στην υπόθεση T-268/10 με την οποία απερρίφθη η προσφυγή ως ασκηθείσα εκπροθέσμως)

1. Σύνοψη της επιχειρηματολογίας των διαδίκων

66. Οι αναιρεσείοντες προβάλλουν κατ' ουσίαν έναν και μόνο λόγο αναιρέσεως, κατά τον οποίο το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη ερμηνεύοντας το άρθρο 102, παράγραφος 1, του Κανονισμού του Διαδικασίας αλλά και την αφορώσα τις προθεσμίες ασκήσεως προσφυγής νομολογία, με αποτέλεσμα να παραβιαστεί το δικαίωμά τους για αποτελεσματική ένδικη προστασία. Υποστηρίζουν ότι η προθεσμία των δεκατεσσάρων ημερών που προβλέπει η εν λόγω διάταξη πρέπει να εφαρμόζεται για κάθε δημοσιευόμενη πράξη, ανεξαρτήτως του τρόπου δημοσιεύσεώς της, και όχι μόνο για τις πράξεις που δημοσιεύονται στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*.

67. Αντιθέτως, ο ΕΟΧΠ, με τον οποίο συντάσσεται πλήρως το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, θεωρεί ότι η προθεσμία των δεκατεσσάρων ημερών που προβλέπει το άρθρο 102, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου δεν πρέπει να εφαρμόζεται σε περίπτωση δημοσιοποίησης μιας πράξεως μέσω του διαδικτύου. Δεδομένου ότι οι κανόνες της Ένωσης που αφορούν τις προθεσμίες ασκήσεως ενδίκων βοηθημάτων πρέπει να τυγχάνουν αυστηρής εφαρμογής, το πεδίο εφαρμογής της εν λόγω διατάξεως δεν μπορεί να διευρυνθεί χωρίς σχετική τροποποίηση του ιδίου Κανονισμού Διαδικασίας, εφόσον, σε αντίθετη περίπτωση, υπάρχει κίνδυνος παραβιάσεως της αρχής της ασφαλείας δικαίου. Ο ΕΟΧΠ εμμένει, επίσης, στο πλαίσιο αυτό, στη διαφορά μεταξύ της αναρτήσεως στο δίκτυο και της δημοσιεύσεως στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*.

68. Εξάλλου, η Επιτροπή τονίζει ότι οι προσφεύγοντες περιορίζονται, στο πλαίσιο της αιτήσεώς τους αναιρέσεως, στις αιτιάσεις τους περί άνισης ή αυθαίρετης μεταχειρίσεως την οποία θεωρούν ότι υπέστησαν. Όπως διαπίστωσε εν προκειμένω το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 38 της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως στην υπόθεση T-268/10, η αποκλειστική προθεσμία που εφαρμόστηκε στην περίπτωση αυτή έναντι των προσφευγόντων, καθόσον δεν λαμβάνει υπόψη την προθεσμία των δεκατεσσάρων ημερών που προβλέπει το άρθρο 102, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, εφαρμόζεται αδιακρίτως σε κάθε ενδιαφερόμενο που τελεί στην ίδια κατάσταση με αυτούς.

2. Ανάλυση

69. Προκαταρκτικώς, πρέπει να τονιστεί ότι, όπως προκύπτει από την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη στην υπόθεση T-268/10, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή ως απαράδεκτη λόγω εκπροθέσμης ασκήσεως, με το αιτιολογικό ότι η προθεσμία των δεκατεσσάρων ημερών του άρθρου 102, παράγραφος 1, του Κανονισμού του Διαδικασίας δεν μπορούσε να εφαρμοστεί, καθ' υπέρβαση της διατυπώσεως της διατάξεως αυτής, στις πράξεις οι οποίες, όπως η προσβαλλόμενη από τους προσφεύγοντες πράξη, δημοσιεύονται όχι στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* αλλ'

αποκλειστικά στο διαδίκτυο⁴⁵, διευκρινίζοντας επίσης ότι δεν μπορούσε να αναγνωρίσει την ύπαρξη συγγνωστής πλάνης στη συγκεκριμένη περίπτωση⁴⁶.

70. Το σκεπτικό της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως στην υπόθεση T-168/10 πάσχει επίσης πλάνες περί το δίκαιο.

71. Επισημαίνεται ότι ο Κανονισμός Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, όπως άλλωστε και ο Κανονισμός Διαδικασίας του Δικαστηρίου⁴⁷, δεν περιέχει ρυθμίσεις αντίστοιχες προς τις περιεχόμενες στο άρθρο 102, παράγραφος 1, αυτού, αφορώσες ειδικά τη δημοσίευση πράξεων των θεσμικών οργάνων, των άλλων οργάνων και των οργανισμών της Ένωσης μέσω του διαδικτύου.

72. Διαπιστώνεται, γενικότερα, ότι οι κανόνες της Ένωσης σχετικά με τις προθεσμίες ασκήσεως προσφυγής δεν περιλαμβάνουν καμία διάταξη διέπουσα τη δημοσιοποίηση μέσω του διαδικτύου των πράξεων των θεσμικών οργάνων, των άλλων οργάνων και των οργανισμών της Ένωσης, οπότε εναπόκειται στο Δικαστήριο να συμπληρώσει το κενό αυτό διασφαλίζοντας το δικαίωμα για αποτελεσματική ένδικη προστασία⁴⁸, τηρουμένων των γενικών αρχών του δικαίου αλλ' από τούδε και στο εξής και του άρθρου 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ένωσης⁴⁹, όπως αυτό ερμηνεύεται υπό το φως των άρθρων 6, παράγραφος 1, και 13 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών που υπεγράφη στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950.

73. Γεγονός βεβαίως είναι ότι, βάσει της νομολογίας του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου⁵⁰, όπως είχε την ευκαιρία να υπενθυμίσει το Δικαστήριο⁵¹, το δικαίωμα στην απονομή δικαιοσύνης από δικαστήριο, ειδική πτυχή του οποίου αποτελεί η πρόσβαση σε δικαστήριο, δεν είναι απόλυτο και υπόκειται σε περιορισμούς, ιδίως όσον αφορά τις προϋποθέσεις του παραδεκτού της προσφυγής, στις οποίες περιλαμβάνεται ο καθορισμός μιας αποκλειστικής προθεσμίας για την άσκηση της⁵².

74. Πάντως, επιβάλλεται και η υπενθύμιση ότι, ενώ οι πολίτες πρέπει να αποδέχονται την εφαρμογή των κανόνων περί του παραδεκτού, οι κανόνες αυτοί πρέπει να επιδιώκουν θεμιτό σκοπό και να παραμένουν αναλογικοί, να μην περιορίζουν δηλαδή την πρόσβαση των πολιτών σε δικαστήριο με τρόπο ή σε βαθμό που συνεπάγεται προσβολή του πυρήνα του δικαιώματος⁵³. Η εφαρμογή των εν λόγω κανόνων δεν πρέπει να τους εμποδίζει να κάνουν χρήση πρόσφορου ένδικου βοηθήματος⁵⁴.

45 — Βλ., ιδίως, σκέψη 34 της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως στην υπόθεση T-268/10.

46 — Βλ., ιδίως, σκέψη 41 της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως στην υπόθεση T-268/10.

47 — Βλ., σχετικώς, άρθρο 50 του νέου Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όπως εγκρίθηκε από το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις 24 Σεπτεμβρίου 2012, η διατύπωση του οποίου ταυτίζεται σε μεγάλο βαθμό με τη διάταξη του άρθρου 102, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου. Βλ., επίσης, το ταυτόσημο περιεχόμενο του άρθρου 81, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 19ης Ιουνίου 1991 (ΕΕ L 176, σ. 7).

48 — Βλ. απόφαση περί επανεξετάσεως της 28ης Φεβρουαρίου 2013, C-334/12 RX-II, Arango Jaramillo κ.λπ. κατά ΕΤΕπ (σκέψεις 40 έως 46).

49 — Βλ., ιδίως, απόφαση της 8ης Δεκεμβρίου 2011, C-389/10 P, KME Germany κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 2011, σ. I-13125, σκέψη 119).

50 — Βλ., ιδίως, ΕΔΔΑ, απόφαση Pérez de Rada Cavanilles κατά Ισπανίας της 28ης Οκτωβρίου 1998 (προσφυγή αριθ. 28090/95, *Recueil des arrêts et décisions* 1998-VIII, § 44), και απόφαση Αναστασάκης κατά Ελλάδος της 6ης Δεκεμβρίου 2011 (προσφυγή αριθ. 41959/08, που δεν έχει δημοσιευθεί ακόμη στη *Recueil des arrêts et décisions*, § 24).

51 — Βλ. διάταξη της 16ης Οκτωβρίου 2010, C-73/10 P, Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert κατά Επιτροπής (Συλλογή 2010, σ. I-11535, σκέψη 53), και απόφαση περί επανεξετάσεως, Arango Jaramillo κ.λπ. κατά ΕΤΕπ (προπαρατεθείσα, σκέψη 43).

52 — Βλ. διατάξεις της 17ης Μαΐου 2002, C-406/01, Γερμανία κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου (Συλλογή 2002, σ. I-4561, σκέψη 20), και Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert κατά Επιτροπής (προπαρατεθείσα, σκέψεις 48 έως 50).

53 — Βλ., ιδίως, ΕΔΔΑ, απόφαση Brualla Gómez de la Torre κατά Ισπανίας της 19ης Δεκεμβρίου 1997 (προσφυγή αριθ. 26737/95, *Recueil des arrêts et décisions* 1997-VIII, σ. 2955, § 33), και απόφαση Pérez de Rada Cavanilles κατά Ισπανίας (προπαρατεθείσα, § 44).

54 — Βλ., ιδίως, ΕΔΔΑ, απόφαση Α.Ε. «Σωτήρης και Νίκος Κούτρας ΑΤΤΕΕ» κατά Ελλάδος της 16ης Νοεμβρίου 2000 (προσφυγή αριθ. 39442/98, *Recueil des arrêts et décisions* 2000-XII, § 20), και απόφαση Αναστασάκης κατά Ελλάδος (προπαρατεθείσα, § 24).

75. Πρέπει επομένως να εξεταστεί υπό το φως των αρχών αυτών αν το Γενικό Δικαστήριο αρνήθηκε βασίμως να λάβει υπόψη την προθεσμία των δεκατεσσάρων ημερών του άρθρου 102, παράγραφος 1, του Κανονισμού του Διαδικασίας και κήρυξε, κατά συνέπεια, εκπρόθεσμη την προσφυγή των προσφευγόντων, χωρίς να τους αναγνωρίσει το ευεργέτημα της συγγνωστής πλάνης.

α) Ισχύει η προθεσμία των δεκατεσσάρων ημερών για τις πράξεις που αναρτώνται στο διαδίκτυο;

76. Επισημαίνεται πρωτίστως ότι το ίδιο το γράμμα της διατάξεως του άρθρου 102, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου δεν στερείται αμφισημίας, καθόσον αναφέρεται προτάσσοντας τη δημοσίευση των πράξεων εν γένει και στη συνέχεια, *in fine*, κάνει λόγο για τη δημοσίευση στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*.

77. Θα μπορούσε, συνεπώς, να θεωρηθεί, σε αντίθεση προς ό,τι έκρινε το Γενικό Δικαστήριο, ότι η διάταξη αυτή δεν ρυθμίζει ειδικά τον υπολογισμό της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής κατά των «πράξεων που δημοσιεύονται στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*» αλλ' εν γένει τον υπολογισμό των προθεσμιών ασκήσεως προσφυγής κατά των δημοσιευομένων πράξεων, κατ' αντιδιαστολή ιδίως προς τις κοινοποιούμενες πράξεις. Η αφορώσα τη δημοσίευση στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* διευκρίνιση θα μπορούσε να θεωρηθεί κατά κάποιο τρόπο ως δευτερεύουσας σημασίας, ως κατάλοιπο μιας εποχής κατά την οποία δεν υπήρχε το διαδίκτυο και κατά την οποία η δημοσίευση μιας πράξεως ήταν κατ' ανάγκη νοητή μόνο σε έντυπη έκδοση της *Επίσημης Εφημερίδας της Ευρωπαϊκής Ένωσης*.

78. Ωστόσο, η αποκλειστικά γραμματική, εγγενής, ερμηνεία της εν λόγω διατάξεως του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου δεν μπορεί να εκληφθεί ως δυνάμενη να δώσει ικανοποιητική απάντηση στο ζήτημα αρχής που τίθεται στο πλαίσιο της παρούσας υποθέσεως, οπότε και ενδείκνυται, σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, να ερμηνευθεί λαμβανομένου υπόψη του πλαισίου στο οποίο αυτή εντάσσεται και των επιδιωκόμενων με αυτή σκοπών⁵⁵.

79. Εν προκειμένω, η προθεσμία των δεκατεσσάρων ημερών που προβλέπει το άρθρο 102, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου είναι απόρροια της ανάγκης να διασφαλίζεται ότι όλοι οι πολίτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης έχουν στη διάθεσή τους την ίδια προθεσμία ασκήσεως προσφυγής κατά των πράξεων των θεσμικών οργάνων, των άλλων οργάνων και των οργανισμών της Ένωσης οι οποίες δημοσιεύονται στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*, αφετηρία υπολογισμού της οποίας είναι όχι η ημερομηνία της επίσημης εκδόσεως της *Επίσημης Εφημερίδας της Ευρωπαϊκής Ένωσης*, όπως αυτή που αναγράφεται συνήθως σε καθένα από τα τεύχη της, αλλά η ημερομηνία από την οποία τεκμαίρεται ευλόγως ότι η *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* είναι πραγματικά διαθέσιμη υπό την έννοια ότι έχει προωθηθεί στο σύνολο των κρατών μελών της Ένωσης. Το Δικαστήριο είχε, εξάλλου, την ευκαιρία να αποφανθεί ότι η ηλεκτρονική έκδοση της *Επίσημης Εφημερίδας της Ευρωπαϊκής Ένωσης* δεν μπορεί να θεωρείται ως επαρκής μορφή δημοσιοποίησεως της κοινοτικής νομοθεσίας για να είναι αντιτάξιμη στους ιδιώτες⁵⁶.

80. Η εν λόγω προθεσμία των δεκατεσσάρων ημερών προοριζόταν συνεπώς να εξασφαλίσει, δεδομένου του ρόλου της δημοσιεύσεως που περιγράφεται ανωτέρω, την ίση μεταχείριση όλων των πολιτών της Ένωσης. Ως εκ τούτου, αποτελεί τρόπον τινά μια κατ' αποκοπήν λανθάνουσα προθεσμία διασφαλίζουσα την τήρηση της κατά το δίκαιο της Ένωσης γενικής αρχής της ισότητας στον τομέα των ενδίκων ακυρωτικών διαδικασιών.

55 — Βλ., ιδίως, αποφάσεις της 24ης Οκτωβρίου 1996, C-217/94, Eismann (Συλλογή 1996, σ. I-5287, σκέψη 16), της 16ης Ιανουαρίου 2003, C-315/00, Maierhofer (Συλλογή 2003, σ. I-563, σκέψη 27), και της 15ης Ιουλίου 2004, C-321/02, Harbs (Συλλογή 2004, σ. I-7101, σκέψη 28).

56 — Βλ. απόφαση Skoma-Lux (προπαρατεθείσα, σκέψεις 47 έως 50).

81. Επομένως, το γεγονός απλώς και μόνο ότι προβλέπεται η ανάρτηση μιας πράξεως στο διαδίκτυο δεν επιτρέπει πάντως να «αγνοείται» η κατά το άρθρο 102, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου προθεσμία των δεκατεσσάρων ημερών. Αντιθέτως, και ελλείψει ρητής διατάξεως διέπουσας την ανάρτηση των πράξεων των θεσμικών οργάνων, των άλλων οργάνων και των οργανισμών της Ένωσης στο διαδίκτυο, η διάταξη αυτή πρέπει να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι η σχετική προθεσμία πρέπει, σύμφωνα με τη γενική αρχή της ισότητας και μη υφισταμένων επιτακτικών λόγων περί του αντιθέτου⁵⁷, να θεωρείται ότι εφαρμόζεται κατά τον υπολογισμό των προθεσμιών ασκήσεως προσφυγής κατά όλων των δημοσιευομένων πράξεων των θεσμικών οργάνων, των άλλων οργάνων και των οργανισμών της Ένωσης, ανεξαρτήτως του εκάστοτε τρόπου δημοσιοποίησώς τους.

β) Συντρέχει συγγνωστή πλάνη;

82. Σε κάθε περίπτωση, και πέραν της κατά τα ανωτέρω ερμηνείας *pro actione* των διατάξεων του άρθρου 102, παράγραφος 1, του Κανονισμού του Διαδικασίας, εναπέκειτο στο Γενικό Δικαστήριο να εκτιμήσει αν υπήρξε, ενδεχομένως, συγγνωστή πλάνη των προσφευγόντων, λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των περιστάσεων της συγκεκριμένης υποθέσεως.

83. Πράγματι, ενώ είναι γεγονός ότι η έννοια της «συγγνωστής πλάνης» ανάγεται σε εξαιρετικές περιστάσεις υπό τις οποίες, μεταξύ άλλων, το οικείο θεσμικό όργανο επέδειξε συμπεριφορά ικανή, από μόνη της ή σε σημαντικό βαθμό, να προκαλέσει επιτρεπτή σύγχυση σε καλόπιστο πολίτη και επιδεικνύοντα όλη την επιμέλεια που απαιτείται από έναν ευλόγως ενημερωμένο επιχειρηματία⁵⁸, το Δικαστήριο μερίμνησε, ωστόσο, επίσης να διευκρινίσει⁵⁹ ότι η εφαρμογή της εννοίας αυτής δεν μπορεί να περιοριστεί μόνο σε αυτή την υποθετική περίπτωση και μπορεί να προκληθεί από παντός είδους εξαιρετικές περιστάσεις⁶⁰.

84. Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε στην προκειμένη περίπτωση ότι η πλάνη των προσφευγόντων «ενέκειτο σε κακή ερμηνεία είτε του άρθρου 102, παράγραφος 2, είτε του άρθρου 101, παράγραφος 1, [του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου]», διατάξεων που δεν παρουσιάζουν καμία ερμηνευτική δυσχέρεια.

85. Γεγονός μεν είναι ότι το Δικαστήριο απεφάνθη, με τη διάταξη που παραθέτει το Γενικό Δικαστήριο⁶¹, ότι οι κανόνες σχετικά με τις προθεσμίες ασκήσεως προσφυγής δεν παρουσίαζαν ιδιαίτερη ερμηνευτική δυσκολία, πλην όμως το Δικαστήριο αναφερόταν μόνο στον τρόπο υπολογισμού των εν λόγω προθεσμιών. Από την ως άνω διάταξη του Δικαστηρίου και μόνο δεν μπορεί να συναχθεί ότι το ζήτημα του υπολογισμού των προθεσμιών ασκήσεως προσφυγής κατά των πράξεων των θεσμικών οργάνων, των άλλων οργάνων και των οργανισμών της Ένωσης οι οποίες δημοσιοποιούνται αποκλειστικά μέσω του διαδικτύου ήταν απολύτως σαφές και δεν άφηνε κανένα περιθώριο για εύλογες αμφιβολίες.

57 — Βλ. απόφαση της 5ης Απριλίου 1979, 117/78, Orlandi κατά Επιτροπής (Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 857, σκέψεις 10 και 11).

58 — Βλ. απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 1994, C-195/91 P, Bayer κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. I-5619, σκέψη 26), της 27ης Νοεμβρίου 2007, C-163/07 P, Diy-Mar Insaat Sanayi ve Ticaret και Akar κατά Επιτροπής (Συλλογή 2007, σ. I-10125, σκέψη 36), της 14ης Ιανουαρίου 2010, C-112/09 P, SGAE κατά Επιτροπής (Συλλογή 2010, σ. I-351, σκέψη 20), καθώς και Internationale Fruchthimport Gesellschaft Weichert κατά Επιτροπής (προπαρατεθείσα, σκέψη 42).

59 — Βλ. απόφαση Bayer κατά Επιτροπής (προπαρατεθείσα, σκέψη 26).

60 — Βλ. διάταξη SGAE κατά Επιτροπής (προπαρατεθείσα, σκέψη 29).

61 — Βλ. διάταξη Γερμανία κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου (προπαρατεθείσα, σκέψη 21).

86. Αντιθέτως, η έλλειψη οποιασδήποτε ρητής διατάξεως και νομολογίας αφορώσας ειδικώς τον τρόπο υπολογισμού των προθεσμιών ασκήσεως προσφυγής κατά των πράξεων των θεσμικών οργάνων, των άλλων οργάνων και των οργανισμών της Ένωσης που αναρτώνται αποκλειστικά στο διαδίκτυο θα έπρεπε να είχε οδηγήσει το Γενικό Δικαστήριο να λάβει υπόψη το σύνολο των χαρακτηριζουσών τη διαφορά περιστάσεων προκειμένου να εκτιμήσει, υπό το φως του δικαιώματος για αποτελεσματική ένδικη προστασία, τις προϋποθέσεις αναγνώρισεως συγγνωστής πλάνης.

87. Η αμφίσημη διατύπωση του άρθρου 102, παράγραφος 1, του Κανονισμού του Διαδικασίας, σε συνδυασμό με το γεγονός ότι η σπουδή των προσφευγόντων να θεωρήσουν ότι έπρεπε να κάνουν χρήση του δικαιώματός τους να ασκήσουν προσφυγή οδήγησε στην εκδοθείσα την ίδια ημέρα διάταξη με την οποία η προσφυγή τους αυτή κρίθηκε απαράδεκτη ως πρόωρα ασκηθείσα, θα έπρεπε να έχει ωθήσει το Γενικό Δικαστήριο να αναγνωρίσει την ύπαρξη συγγνωστής πλάνης στην προκειμένη περίπτωση.

88. Συνεπώς, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο ερμηνεύοντας τα άρθρα 263, έκτο εδάφιο, ΣΛΕΕ και 102, παράγραφος 1, του Κανονισμού του Διαδικασίας, δεχόμενο ότι η προσφυγή ακυρώσεως των προσφευγόντων κατά της αποφάσεως του ΕΟΧΠ περί εγγραφής του ακρυλαμιδίου στον κατάλογο προσδιορισμού των υποψηφίων ουσιών ασκήθηκε εκπροθέσμως και ότι η εκπρόθεσμη αυτή άσκηση δεν οφειλόταν σε συγγνωστή πλάνη.

89. Η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου στην υπόθεση T-268/10 πρέπει συνακόλουθα να εξαφανιστεί και η υπόθεση να αναπεμφθεί ενώπιόν του προκειμένου αυτό να αποφανθεί επί των λοιπών λόγων ακυρώσεως και των επιχειρημάτων που προβλήθηκαν από τους διαδίκους, ενώ υπενθυμίζεται ότι η εν λόγω προσφυγή θα πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη λόγω εκκρεμοδικίας σε περίπτωση που κριθεί παραδεκτή η προσφυγή στην αναπεμφθείσα στο Γενικό Δικαστήριο υπόθεση T-1/10.

IV – Πρόταση

90. Κατόπιν τούτου, προτείνω στο Δικαστήριο να εκδώσει απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Στην υπόθεση C-625/11 P:

- 1) Εξαφανίζει τη διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 21ης Σεπτεμβρίου 2011, T-268/10, PPG και SNF κατά Ευρωπαϊκού Οργανισμού Χημικών Προϊόντων (ΕΟΧΠ).
- 2) Αναπέμπει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.
- 3) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Στην υπόθεση C-626/11 P:

- 1) Εξαφανίζει τη διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 21ης Σεπτεμβρίου 2011, T-1/10, PPG και SNF κατά Ευρωπαϊκού Οργανισμού Χημικών Προϊόντων (ΕΟΧΠ).
- 2) Αναπέμπει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.
- 3) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.